

nasteria maneant; et quod amplius est, dicit consuluisset de hac re Gregorium XIII, et ipsum ita interpretatum esse mentem Pii V et suam. Verumtamen de interpretatione viva voce data ab ipso Gregorio XIII mihi non ita constat, ut teneam illi nunc adherere. Nam, licet certo credam Navarrum veritatem referre, nescio tamen an satis verba Gregorii pereperit aut intellexerit. Mihi tamen persuadere non possum dictos Pontifices id prohibuisse. Primo, propter rationes optimas quas idem Navarrus adducit, ut verisimilis non sit talis prohibitio, quia nullo titulo necessaria aut utilis vel conveniens apparet: neque per sese ad statum religiosum vel perfectionem ejus; cur enim hoc magis pertinet ad perfectionem monialium quam monachorum, qui ubique habent conversos professos, seu veros religiosos, etiamsi maximam perfectionem et rigorem vitæ profiteantur? Neque ad finem clausuræ quam in illis indultis præcipue intendunt dicti Pontifices, et ubi solum ea occasione aliquid de his conversis statuunt; si autem illæ ad perpetuam clausuram obligantur, quid potest nocere clausuræ earum professio? Aliunde verò earum auxilium est moraliter necessarium cæteris monialibus, quæ proprie monachæ vocantur, et divinis officiis magis vacare debent, et multo majus inconueniens esset recipere intra clausuram conversas, quæ nunquam profiteantur. Accedit præterea, quod per talem prohibitionem impediretur status perfectionis multis pauperioribus feminis, quæ ad gradum monacharum recipi non possunt. Esset denique talis prohibitio contra receptam et fere universalem consuetudinem, quam verisimile non est voluisse dictos Pontifices abrogare sine urgentissima causa, quæ hic non apparet; nam ita postulat æquitas legis humanæ ecclesiasticæ, præsertim cum illa consuetudo honesta et sancta videatur.

20. Secundo moveor propter expressa verba Gregorii XIII, præipientis conversas non profensas in monasteriis tunc repertas, aut profiteri, aut abire, neque alias (inquit) in futurum, nisi professionem suo tempore emissuras, atque in perpetua clausura mansuras, in monasterio hujusmodi recipi permittant. Ex quibus verbis evidenter constat ipsum non simpliciter prohibuisse receptionem conversarum, tantumque abesse ut professionem vetuerit, quod potius hanc posuit tanquam conditionem necessariam, ut conversæ admittantur, cum qua expresse voluit ut per-

mittantur. Quorum verborum vis non latuit Navarrum, nihil tamen ad illa respondet, nec declarat quomodo potuerit Gregorius XIII sine expressa contradictione mentem suam aliter viva voce declarare.

21. *Satisfit motivo Navarri in n. 49.* — Tertio declaratur exponendo mentem utriusque Pontificis. Nam Pius V proxime locutus fuerat de conversis destinatis ad eleemosynas colligendas, easque permiserat extra monasterium in propinquis domibus habitare, et statim subdit: *Et de cætero nullæ aliæ professæ conversæ recipi amplius, etiam consensu suorum Superiorum, vel Prælatorum possint; irritatque receptionem et professionem.* Et prosequitur deinde: *Quod si prædicto modo necessitatibus monialium, etc.*; ergo manifeste loquitur de conversis degentibus extra monasterium, et illas tantum refert, cum ait, *nullæ aliæ*; nam contextus ipse et connexio antecedentium cum consequentibus plane id ostendit. Gregorius autem XIII, volens dispositionem Pii vel declarare, vel limitare, de conversis intra et extra monasterium degentibus distincte loquitur. Et primum vult omnes conversas profensas reduci ad clausuram monasterii, quoad fieri possit. Secundo, vult ut intra monasteria nullæ sint conversæ non professæ. Tertio, voluit ut conversæ professæ intra monasterium et tunc esse, et in futurum recipi, et denuo profiteri possint. Quarto, permisit ut præter conversas intra manentes, si necessitas eleemosynarum daret, possint ad hoc ministerium extra monasterium in domibus propinquis hujusmodi conversæ professæ habitare, et in futurum etiam ad hoc recipi. Quinto, prohibuit ne plures hujusmodi recipi possent, quam ad hoc ministerium eleemosynarum essent necessaria, et ita dicit esse intelligendum quod Pius V dixit, *nullas alias in posterum recipi posse*, scilicet, nullas alias, præter eas quæ propter ministerium eleemosynarum necessariae sunt, et in propinquis domibus habitent. Difficile autem creditu est hanc fuisse mentem Pii V, nam proxime post illam prohibitionem subdit: *Quod si prædicto modo necessitatibus monialium succurri sufficienter non poterit, mandamus superioribus, ut ipsi provideant de aliis personis piis, et Deo devotis, quæ fidelium eleemosynas colligant.* Quod remedium necessarium non esset, nisi mens ejus fuisset, ut collectio amplius non fieret per conversas denuo ad professionem receptas. Nec Gregorius dixit aliam fuisse men-

tem Pii V, sed voluit illam ex parte mutare, concedens ut ubi necessaria fuerit hæc collectio, possint aliquæ conversæ ad professionem recipi propter illud ministerium; quia, servatis circumstantiis a Pio V positis, videtur moraliter fieri posse sine inconvenienti, et sperari quod per eas ministerium fidelius et diligentius fiat. Denique neuter ex dictis Pontificibus disponit, an possint monasteria monialium habere aliquas conversas, seu oblatas non profensas, quæ extra septa monasterii in domibus propinquis degant. Tamen, eo ipso quod hoc non prohibent, relinquitur hoc juri communi, vel naturali, aut speciali uniuscujusque religionis; constat autem ex natura rei hoc non esse malum, sed posse esse religiosum et sanctum, sicut est in religionibus virorum; neque etiam invenio decretum aliquod juris communis quod hoc prohibeat. Relinquendum ergo est juri religionis, vel receptæ consuetudini, dummodo his conversis ingressus ad monasterium non pateat, nisi juxta dicenda in cap. 10, circa alteram partem hujus clausuræ, ad quam hæc obligatio pertinet. Et hæc de conversis.

22. *In quo decretum Concilii sit strictius, quam Bonifacii.* — Præter dicta autem de clausura, Concilium Tridentinum addit revocationem privilegiorum, dicens: *Indultis quibuscumque et privilegiis non obstantibus.* Et in cap. 22, fit amplior magisque specifica revocatio: *Non obstantibus eorum (id est, regularium) omnium et singulorum privilegiis, sub quibuscumque formulis verborum conceptis, ac Mare magnum appellatis, etiam in fundatione obtentis, necnon constitutionibus et regulis etiam juratis, atque etiam consuetudinibus vel præscriptionibus, etiam immemorabilibus.* Quæ tota revocatio ad prædictam legem applicanda est; nam idem Concilium ait, cadere in omnia præcedentia et singulas ejus partes; ergo maxime in hanc, quæ est una ex principalioribus partibus. Et quoad hanc partem est rigorosior hæc lex Concilii quam fuerat Bonifacii. Nam ille nullam expressam revocationem privilegiorum vel consuetudinum addidit, et ideo, licet ex universalitate et exaggeratione verborum, et ex circumstantiis litteræ posset fortasse colligi, non tamen ita clare et aperte, præsertim ad revocandas immemorabiles consuetudines, vel specialia privilegia, præsertim in ipsamet fundatione monasteriorum obtenta; quia juxta commune jus, lex non solet hujusmodi derogare, nisi satis expresse id declaretur, juxta cap. 1 de

Constit., in 6. Nunc vero per hoc decretum, ut latum est a Concilio Tridentino, certum est nullum genus privilegii vel consuetudinis posse impedire hanc obligationem.

23. Ex his ergo satis declarata sunt tria puncta supra, num. 10, proposita, scilicet hanc obligationem omnibus et solis monialibus professis esse impositam, et oriri, non quidem ex voto generatim loquendo, sed ex præcepto ecclesiastico jam a nobis declarato. Dico, *generatim loquendo*, quia aliquæ moniales, ut S. Claræ, et fortasse aliæ, emittunt hoc votum, in quibus additur (ut sic dicam) obligatio intensiva, non extensiva, quia hæc revera non potest esse major. Nam quoad personas hoc præceptum extenditur ad omnes religiosas, ut dictum est; quoad locum seu actum prohibet omnem exitum extra claustrum, etiam ad ecclesiam quam seculares intrant, et extra januam clausuræ, etiamsi sit intra aliam, quæ patere solet secularibus, ut Gregorius XIII, in suo Motu, distinctius præcepit, et Navarrus, dict. Comment. 4, num. 57, declaravit. Quoad tempus vero seu occasiones exeundi, comprehendit omnes, tantum necessariis exceptionibus adhibitis, ut mox declarabimus. Non potest ergo esse major extensio hujus obligationis. Non cogit autem præceptum hoc moniales ut votum clausuræ emittant, quia neque in aliqua constitutione hoc declaratur, neque sub hac ratione receptum est illud præceptum, sicut contingit in continentia clericorum; et ideo non est quod hanc obligationem imponamus. Et ita etiam patet quam rigorosa sit hæc obligatio.

CAPUT IX.

QUIS POSSIT IN PRÆDICTA CLAUSURA MONIALIUM DISPENSARE.

1. Ut ultimum punctum ex propositis in cap. præcedenti, num. 10, expediatur, oportet explicare moderationem quam Concilium Tridentinum addidit huic præcepto, *nisi ex aliqua legitima causa ab Episcopo approbata*, per quam temperatur, ut eodem cap., n. 13, dicebamus, rigor præcepti Bonifacii. Quia (ut ibi notavi) absolutam reliquit prohibitionem, et unicam exceptionem addidit, per quam magis videbatur coarctari generalis prohibitio. Quod fecit consultissime Concilium, ut facilius possent moniales induci ad servandum præceptum quod tanto tempore recusaverant. Circa illam vero moderationem non-

nulla explicanda sunt. Primum, quæ sit illa legitima causa; secundum, quis possit licentiam dare.

2. *Dubium primum de legitima causa egressiendi clausuram.* — *Causæ sufficientia relinquatur arbitrio ordinarii juxta Tridentinum.* — Circa primum dicendum est, ex vi Concilii relictum hoc esse prudenti arbitrio Episcopi. Probat, quia talis causa nullo jure definita est, nec Concilium illam determinat; ergo relinquatur arbitrio Episcopi, cui approbationem committit. Dices: jam fuerat hæc causa a Bonifacio definita, scilicet laborare tali morbo, ut non possit cum aliis absque gravi periculo seu scandalo communicare; causa autem legitima idem est ac causa per legem statuta; ergo de hac loquitur Concilium, et hanc vult esse recognitam et approbatam ab Episcopo. Sed non est hæc mens Concilii, neque ita communiter intellectum aut receptum est, et constat etiam ex constitutionibus Pii et Gregorii, ut statim videbimus, et ex multis declarationibus Cardinalium, et ex vi et proprietate verborum. Nam legitima causa indefinite significat causam rationabilem, quæ legi rectæ rationis conformis est; non ergo recte limitaretur ad particularem causam illo antiquo jure indicatam.

3. *Pius V tres causas limitat.* — *Auctor cum Navarro extendit decretum ad casus non solum proprie similes, sed etiam in quibus ratio Pontificis militat.* — Advertendum est autem Pium V, in constit. 100, *Decoris*, causam hanc intra certos limites præscripsisse, cum majori quidem amplitudine quam Bonifacium, cum magna tamen (ut apparet) restrictione Concilii. Sic enim ait: *De cætero etiam infirmitatis seu aliorum monasteriorum occasione et prætextu, nisi ex causa magni incendii, aut infirmitatis lepræ, aut epidemiæ, a monasteriis præfatis exire, sed neque in prædictis casibus extra illa, nisi ad necessarium tempus, stare licebit.* Ubi aperte causam legitimam restringit ad illos tres casus. Ex quibus duo postremi continentur sub causa a Bonifacio explicata, imo plures videntur esse morbi contagiosi, qui communitati grave periculum vel scandalum afferre possunt, quos omnes Bonifacius sub generali voce complexus est. Navarrus autem, in dict. Comment. 4 de Regularib., num. 48, ait, hos casus Pii V extendendos esse ad similes; quod variis conjecturis confirmat, juxta quam interpretationem manifestum est totum, quod Bonifacius in

sua exceptione comprehendit, contineri in duabus infirmitatibus a Pio V in specie positis. Præsertim quia verisimilius est nomen *epidemiæ*, non rigore sumi ibi pro illa, quæ pestis dicitur, id est, pro morbo qui ita grassatur, et per contagium communicatur, ut majorem hominum partem, quos ferit, interimat; sed ut latius dicitur de quolibet morbo communi ita contagioso, ut ab uno facile ad alios diffundatur, si cum illo communicent. Cum enim illa lex quoad hanc partem restrictiva et odiosa sit, verba ejus in mitiori significatione propria interpretanda sunt; certum est autem, juxta usum peritorum artis medicæ¹, vocem *epidemia*, absolute dictam, hanc habere significationem. Juxta illam ergo intelligenda est hæc, et ita non per similitudinem, sed etiam per proprietatem comprehenduntur omnes morbi vere contagiosi, qui communitati grave periculum vel scandalum afferre possunt. Et nihilominus verum existimo Navarrum dictum, in illis scilicet casibus comprehendi quoscumque alios ita similes, ut in eis eadem ratio, quæ in prædictis, militat. Ponit ipse exemplum in periculo belli imminentis; nam tunc liceret monialibus fugam capere, propter similitudinem rationis cum primo casu incendii, quod etiam admittit Gutierrez, lib. 1 Practicarum quæst., cap. 14, num. 9, ubi alios refert. Idem erit si, monasterio juxta flumen existente, inundatio vel ruina totius monasterii nimium crescente fluvio repente timeatur, et sic de similibus, qui materialiter, non formali ratione sunt ab incendio diversi.

4. *Num præter dictas causas egressus alie sint admittendæ.* — *Ratio partis negantis.* — Difficultas ergo est, an in aliquo casu liceat hujusmodi licentiam dare moniali propter aliam causam præter has tres numeratas a Pio V, ut a nobis sunt cum Navarro proxime expositæ. Ratio dubitandi est, quia Pontifex ponit regulam universalem prohibentem, et addit illas exceptiones; ergo firmat regulam in contrarium; nullam ergo aliam exceptionem permittit. Confirmatur primo, quia statim gravem adjungit pœnam adversus aliter concedentes hujusmodi facultates, volens illam esse quasi formam substantialem illius facultatis concedendæ; ergo facultas aliter concessa nulla est. Confirmatur secundo, quia

¹ Vide Gal., in lib. 1 de Ratione victus in morbis acutis, comment. 9, et lib. 3 de Morbis popularibus, p. 3, comm. 20.

ex illis tribus causis numeratis a Pio V, evidenter constat illum solum considerasse commune detrimentum conventus, ut hæc licentia legitima esse posset. Vel ergo alia causa talis est, ut simile detrimentum communitati afferat, et ita non est alia causa, nec similis proprie, sed eadem, ut explicatum est; si vero non vergit in damnum communitatis, plane non est reputata a Pontifice sufficiens; quomodo ergo poterit ab aliquo inferiori sufficiens reputari? Atque ita definit hoc dubium Gutierrez, lib. 1 suarum Practic. quæst., cap. 14; et Cenedus, in Collectaneis, ad 6, collect. 31, numer. 2; Emman. Rodrig., tom. 4 Quæstionum regularium, quæst. 49, art. 3.

5. *Contrarium sentit Navarrus in duobus casibus.* — Contrariam sententiam tenet Navarrus, Comment. 4 de Regular., num. 49, ubi duos casus ponit, in quibus videtur hoc licere præter numeratos a Pio V. Primus est, quando monialis unius monasterii eligitur in Abbatisam alterius, nam Episcopus potest hanc causam exeundi a suo monasterio, ut sufficientem approbare; et in hoc etiam consentit Gutierrez, imo illud extendit ad quamcumque rationabilem causam, propter quam auctoritate et præcepto Prælatorum monialis mutatur ab uno monasterio, ut in alio habitet. Quia hoc non ideo licet solum quia causa est justa, licet distincta; sed quia ille exitus non est de quo loquitur Pius V, quia non est (inquit Gutierrez) ad manendum extra monasterium, sed ad transeundum ad aliud: Pius autem loquitur de exitu ad manendum aliquo tempore in seculo. Quæ ratio non videtur omnino satisfacere, quia etiam prohibetur a Pio V exitus ad ambulandum extra monasterium per aliquod breve tempus, sine ulla mora, aut detentione in aliquo loco; imo, etiam si fingatur causa rationabilis exeundi per unam januam monasterii ad ingrediendum statim per aliam, incedendo recta via, et sine ulla mora, id non esset licitum; ergo, quod alter egressus sit solum ad iter agendum usque ad aliud monasterium, non sufficit quominus sit materia hujus prohibitionis. Nihilominus casum illum censeo esse verissimum, nam consuetudo, quæ est optima legum interpretres, ita illum approbavit et interpretata est. Necessarium autem est ad rationem reddendam dicere, vel ex benigna, seu præsumpta interpretatione illum non reputari exitum a monasterio, quia, eo ipso quod exit ab uno, censetur moraliter transire ad aliud eo modo quo potest, viamque intermediam moraliter

non reputari; vel (quod nihil magis placet) hic habet locum regula juris, quod species derogat generi, etiamsi species antecedit. Hic autem casus specificus est in jure expresse permissus, et novissime in Concilio Tridentino, sess. 25, cap. 7, de Regular., ubi statuit, ut in casu necessitatis possit eligi Abbatisa ex alio monasterio. Qui autem unum concedit, etiam approbat necessarium medium ad illud. Pius autem V sine dubio noluit revocare hanc legem: ejus ergo universalis prohibitio per illam specialem legem limitatur. Confirmari potest a simili ex dict. cap. unic., § *Verum*, de Statu regularium, in 6, ubi in speciali casu conceditur, ut Abbatisa cum honesta et decenti societate possit exire ad fidelitatis sacramentum præstandum alicui principi, cui illud debet. Quæ lex specialiter non revocatur, et ideo limitare censetur generalem prohibitionem: ergo similiter, etc.

6. *Quorundam extensio dicti casus non admittitur.* — Aliqui tamen hoc extendunt ad quamcumque mutationem monialium ab uno monasterio in aliud propter varias causas, ut ad fundandum monasterium, vel ad aliud ministerium ibi peragendum, licet non sit Prælatio. Quæ certe juxta dicta videntur probabilia; tamen a Congregatione Cardinalium hoc responsum datum invenio: *Monialis non potest transire de uno ad aliud monasterium, etiam de consensu Episcopi, sine licentia Sedis Apostolicæ, etiamsi translatio fiat ad aliud ejusdem Ordinis.* Et infra dicitur, Sedem Apostolicam aliquando hoc concedere ex causa, de consensu Superiorum, etiam ad monasterium alterius obedientiæ. Et nuper in hoc Lusitanæ regno vidi ad transferendam monialem ab uno monasterio ad aliud ejusdem Ordinis, et sub eodem Generali, et interveniente satis gravi causa salutis, expectatam fuisse licentiam Sedis Apostolicæ. Ita ergo servandum judico, quotiescumque causa mutationis talis non fuerit, quæ vel in jure sit specialiter expressa, ut dictum est de officio Abbatisæ (idemque censeo, si oporteat totum monasterium alio transferri, juxta decretum Concilii Tridentini, sess. 25, de Regularibus); vel nisi per æquiparationem rationis possit causa ad numeratas a Pio V reduci, juxta ea quæ statim dicemus; ut est, verbi gratia, quando oportet ob pravos mores monialem alio transferre, nam illa causa non immerito contagioso morbo comparatur, vel scandalo communi, pro quo vitando Bonifacius etiam egressum concessit.

7. *Secundus casus, quem Navarrus probat quadrupliciter.*—Alter vero casus et difficilior est, si monialis gravi laboret ægritudine, ita ut in morali periculo mortis constituatur, nisi extra monasterium curetur; et tunc etiam existimat Navarrus esse sufficientem causam justæ facultatis, etiamsi morbus ille cæteris monialibus contagiosus non sit. Fundatur primo, qui illa causa esset sufficiens, juxta Concilium Tridentinum. Pius autem V non videtur voluisse derogare Concilio, nam potius dicit se velle renovare et stabilire illud. Idemque argumentum sumit ex decreto Bonifacii, quia in hac parte est strictius quam Concilium, imo etiam quam Constitutio Pii, quate, us non exprimit casum incendii, et nihilominus, non obstante illo decreto, erat legitima illa causa judicio omnium prudentium, et communi usu. Tertio, adducit Navarrus leges juris civilis, in quibus prohibitio aliqua fit cum certo numero exceptionum, et nihilominus juxta communes interpretationes admittuntur aliæ, quando recta ratio docet esse admittendas. Quarto argumentatur ex conjecturata mente legislatoris, quia non est verisimile voluisse privare hominem defensione propriæ vitæ, quæ tam naturalis est.

8. *Contrarium sentit Gutierrez.*—Ad hæc argumenta respondet late Gutierrez supra, negando in specie esse licitam facultatem in eo casu. Et quamvis aliæ responsiones probabiles sunt (quas brevitate causa omitto), in ea mihi non satisfacit, in qua admittit, non obstante decreto Bonifacii in sua vi permanente, posse licentiam dari in eo casu, et negat posse fieri juxta constitutionem Pii V, cum revera magis restrictiva sit exceptio Bonifacii quam Pii, ut ponderavi; vel saltem in hoc conveniant, quod etiam Bonifacius in sua exceptione solum respexit ad causam, quæ ad totam communitatem pertineat; quod est fundamentum potissimum suæ sententiæ. Unde, consequenter loquendo, idem dicendum esset de decreto Bonifacii, nisi fuisset consuetudine derogatum, vel per Concilium Tridentinum amplificatum. Et hanc sententiam esse communem ait Emmanuel Rodrig., primo tom. Quæstionum regul., q. 49, art. 3, citans Collectores Mendicantium, et Cordubam in Additionibus ad Compendium, et ipse indicat esse sequendam in judicando et consulendo, eum tamen in art. 2 dixisset, in monasteriis existentibus in desertis locis, ad quæ non possunt medici frequenter accedere quantum necesse est, sufficientem causam hujus licen-

tiae insurgere posse ex ægritudine privata personæ, non obstante Motu proprio Pii V, quem limitandum putat quoad illa monasteria. Sed certe si limitatio admittenda est, non est præcise propter situm monasterii, nam certissimum est illud absolute sub lege comprehendendi, sed est propter necessitatem occasione illius situs subortam; si ergo illa sufficit, quamvis sit unius tantum personæ, et ex ægritudine, sufficiet, ex quacumque alia causa nascatur, quia hoc ad vim et rationem præcepti materiale est.

9. *Navarri placitum suadet primo.*—Ego igitur non possum discedere a pia sententia Navarri, propter nonnulla quæ ultra illum breviter expendam. Primum, quod leges humanæ non obligant ad sui observationem cum gravi periculo mortis, nisi ubi honor fidei vel religionis, vel magna necessitas boni communis intercedat; nihil autem horum in præsentibus intervenit; ergo non tenetur monialis cum tanto periculo parere huic præcepto ecclesiastico. Minor supponitur ex facto, nam revera moraliter ita potest facile contingere. Ad majorem autem responderi potest esse veram, nisi ex circumstantiis legis aperte constet intentionem præcipientis esse obligare cum illo periculo, ut hic constare videtur. Sed contra hoc est, quia illud principium, sicut communiter receptum est, ita etiam communiter non solet fundari in solo defectu voluntatis, sed etiam in defectu potestatis; quia leges hominum debent esse tolerabiles et humanæ, et ita non possunt imponere tam grave onus exponendi se gravi periculo mortis, nisi ex causa proportionata, quæ non est, nisi necessitas communis boni temporalis aut spiritualis. Quamvis autem hoc præceptum sit propter bonum commune et spirituale religionis, tamen hoc bonum non periclitatur, nec patitur grave nocumentum propter licentiam concessam in illa extrema necessitate. Et quamvis demus legem hanc non fuisse futuram injustam, in eo sensu tamen negari non potest quin esset gravissima et durissima, quod præsumendum non est de pia mente Pontificis; et ita procedit optime ultima ratio Navarri.

10. Unde argumentor secundo in hunc modum, quia duobus vel tribus modis conjectare possumus illum casum fuisse omissum a Pontifice. Primo, quia non venit in actualem considerationem ipsius; et hoc insinuat Navarrus, et ita quasi per epiphaneiam interpretatur non fuisse voluntatem ejus illum exclu-

dere. Illud autem suppositum difficile creditur est, quia illa solet esse causa maxime vulgaris et frequens. Secundo ergo credi potest Pontificem de illo cogitasse, et intellexisse verum periculum mortis, quod in illo casu esse potest, et noluisse nihilominus legem suam tunc relaxare; et hoc dicimus videri incredibile. Tertio igitur potest intelligi Pontificem quidem cogitasse de causa privata infirmitatis, supposuisse tamen, vel præsumpsisse, propter illam curandam non posse esse necessarium exitum a monasterio; et tunc si postea revera constet de necessitate, ita ut illo medio speretur vita, et sine illo moraliter desperetur, lex illa non obstat, quominus causa illa legitima censeatur. Probatur, quia lex fundata in præsumptione quantum ad id non obligat, quando veritas rei præsumptioni non correspondet, ut est recepta doctrina. Sed ita contingit in hoc casu juxta hanc interpretationem; ergo.

11. *Satisfit rationibus adversariorum in num. 4.*—Tertio, ut simul satisfaciamus clarius fundamentis alterius sententiæ, per æquiparationem rationis potest hic casus sub numeratis a Pio V comprehendendi. Nam etiam alii auctores fatentur hanc æquiparationem sufficere, sed negant in hoc casu reperiri, quia putant Pium V solum respexisse ad causam quæ pertineat ad communitatem monialium, ita ut damnum non exeundi omnes concernat. Sed revera non ita est, quia etiam habuit rationem damni singularum monialium. Quod declaro in casu incendii; tunc enim incendium sufficit ut omnes moniales monasterio exeant, quando omnium vita periclitatur, nisi exeant; si autem non immineret periculum omnium, sed aliquarum, quia videlicet una pars monasterii incenditur, et in alia non est periculum, tunc illæ tantum exire possent, quæ aliter vitare mortem non possent; ut si fingamus habitare in parte quæ incenditur, et non posse transire ad aliam, nisi per ignem. Idemque erit de una tantum si casus ad hanc restringatur, ut illa sola in incendio periclitetur. Quod ideo expendo, ut declarem hanc causam non respicere communitatem, ut communitas est, sed omnes personas ejus, ut singulas, et sufficere in unaquaque, si illam solum tangat; ergo quæcumque alia causa quæ constituat singulas moniales in evidenti periculo mortis, nisi exeant, est eadem cum hac per æquiparationem rationis, et consequenter comprehenditur sub illa exceptione; et procedunt exempla aliarum rerum quæ Navarrus

adducit. Confirmatur et declaratur; ponamus enim, periculum ægritudinis, quod in una supponimus, grassari per omnes vel quamplures moniales monasterii, non propter contagium ipsarum inter se, sed propter novam loci insalubritatem, vel aliam extrinsecam occasionem illius loci peculiarem; certe tunc causa illa æquipararetur incendio respectu totius monasterii, quia jam periculum tangit omnes; ergo pari modo respectu singularum talis causa æquiparatur incendio uniuscujusque; ergo, sicut periculum incendii unius sufficit ut illa sola possit exire, ita etiam infirmitas ex loco proveniens, quæ illi soli vitæ eripit. Hoc denique confirmat quædam responsio Cardinalium, quæ sic habet: *Curanda valetudinis causa ad balnea monialium exire posse Sedes Apostolica concessit, dum tamen eat cum honesto comitatu personarum, quem Ordinarius dandum censuerit; atque tam eundo quam redeundo, nullum ad locum extra viam rectam divertat, neque diutius maneat apud ipsa balnea, quam ad curandam infirmitatem necesse fuerit.* Non declaratur autem ibi an illa fuerit dispensatio cum aliqua moniali in particulari, vel generalis declaratio juris. Tamen ex tenore verborum hoc posterius magis colligitur.

12. *Objectio contra proxime dicta diluitur.*—Dices, rationes has nimium probare, scilicet posse in hujusmodi casu moniale sine facultate, imo et invitis Prælati, exire, quia non obligatur lege clausuræ, ut prima et secunda ratio probare conantur; et quia in casu incendii, cui hunc æquiparamus, non est necessaria facultas. Respondetur negando sequelam, simpliciter loquendo, quia lex, quæ non obligat ob periculum mortis, solum excusat quantum ad vitandum periculum necessarium est; hæc autem lex simpliciter prohibet exire sine legitima facultate, et in casu quem tractamus, ad vitandum periculum, non est necessarium exire sine legitima facultate et approbatione Superiorum. Et in hoc etiam est dissimilis æquiparatio incendii, quia ibi periculum non dat locum petendi facultatem, nec causa indiget approbatione superioris, quia per se est evidentissima. Cum ergo extensio hæc fiat per æquiparationem rationis, in eo tantum fieri debet, in quo est paritas; in reliquo vero potius est æquiparatio facienda cum aliis casibus in eadem lege positis, in quibus approbatio Episcopi requiritur, etiamsi infirmitas contagiosa sit. Quod tamen semper intelligitur, nisi esset evidens periculum